

Nebeští Jezdci

Metanoon

Opuštěnou silnicí jel starý jezdec sám.
Temnou mlhou měsíc kalný stoupal ke hvězdám.
Když tu náhle podivný zavolal ho hlas.
Zde tvá jízda končí, už vypršel tvůj čas.

V tu ránu zem se zachvěla a mraky byly níž.
Z nich bílá mlha, tajuplná snášela se blíž.
A temnou bouří motorů se obzor rozezněl.
Kde píseň jezdců nebezkých, ten muž uviděl.

Jupijajé... Jupijajó...
Stíny těch jezdců tě zvou.

Jezdci v kůži černé, jak peří havraní.
A brašny sedel plné, zlatého zdobení.
Stroje temně zářící ocelí modravou
a stopy od kol mých se táhly oblohou.

Jupijajé... Jupijajó...
Stíny těch jezdců tě zvou.

Jupijajé... Jupijajó...
Stíny těch jezdců tě zvou.

Tu jeden jezdec zastavil a rukou pokynul.
Tak nastartuj a vezmi místo, tvůj čas uplynul.
A s námi vyraz s oblohou do nekonečných dní.
Na jízdu dlouhou, věčnou, na jízdu poslední.

Jupijajé... Jupijajó...
Stíny těch jezdců tě zvou.

Jupijajé... Jupijajó...
Stíny těch jezdců tě zvou.